

REVUE INTERNATIONALE DE POLICE CRIMINELLE.

Hæftet for januar 1948 (nr. 14) indeholder en redegørelse af den hollandske kriminalchef *J. Kallenborn* om bekæmpelsen af smughandel med narkotiske midler i Holland, hvor kineserkvarteret i Amsterdam og de ostindiske kolonirelationer giver problemet større aktualitet end i andre vesteuropæiske lande.

Julius Sem, kriminalcentralen, Prag, redegør for de foranstaltninger, der i Tjsekoslovakiet er iværksat til bekæmpelse af falskmøntneri og for de erfaringer, der under denne nationalt centraliserede virksomhed er indvundet.

I hæfte 15 (februar 1948) skriver dr. *Ch. Gilliéron*, sekretær ved det schweiziske politiinstitut i Lausanne, om afhøringsmetoder i den schweiziske straffepoces. Selv om artiklen tager sigte på nationale forhold, giver den dog retningslinier og betragtninger, der er af almenlydig karakter. Det fremhæves særligt, at den afhørende ikke må gå alt for planmæssigt frem. Iagttages dette ikke, vil den sigtede kunne forudse de kommende spørgsmål og derved forberede disses besvarelse.

J. Nepote fra kommissionens generalsekretariat i Paris påpeger i »Flyvemaskinen som kriminelt instrument« den stadig voksende betydning flyvemaskinen — det være sig rutemaskinen, taxamaskinen eller aeroplanet i privateje — har for forbryderen, der vil flygte eller fjerne koster. Forbryderens muligheder for ad luftvejen hurtigt at nå frem til fjerntliggende lande letter hans risiko for, at pådraget strafansvar skal ramme ham. *Nepote* fremhæver, at et endnu intimere samarbejde de forskellige landes politi imellem og en effektivisering til det næsten fuldkomne af de allerede bestående internationale politikommunikationsmidler — både radio- og fjernskriveforbindelserne — er aldeles nødvendig, såfremt en farlig svækkelse af efterforskningsmulighederne med hensyn til de ofte dygtige og dristige internationale kriminelle skal kunne undgås.

I det bibliografiske afsnit refereres ret kort fra England dr. med. *Keith Simpsons* redegørelse for den interessante *Heath*-sag. Gerningsmandens sadistiske kvindedrab omtales, og i forbindelse med domfældelsen klarlægges de særlige engelske tilregnelighedsregler: »Mac Naghten«-præjudikatet.

Læsere i de skandinaviske lande vil imidlertid i *Nordisk Kriminalteknisk Tidsskrift* 1948, nr. 3, kunne finde et velillustreret og komplet referat af denne sag.

I martsnummeret 1948 (nr. 16) har professor, dr. *C. Sannié* fra identifikationstjenesten ved politipræfektoret i Paris en artikel om dokumentexpertice, mulighederne og grænserne for denne og dens bevismæssige værdi. Specielt anføres en i Paris indført undersøgelsesmetode, hvorved man ved at føre en stangformet elektrode hen over papir kan måle den elektriske modstand i dette. Ved metodens anvendelse vil tydelige modstandssvingninger markere forandringer i papiret og herved afsløre ikke tidligere erkendte raderinger m. v. Metodens praktiske anvendelighed er også konstateret her i landet.

Kriminalsuperintendent *G. Hatherill* fra Scotland Yard skriver indgående og interessant om kriminaliteten i London i 1946. Stigningerne fra førkrigstiden er ikke slet saa store, som sensationsartikler i dagspressen i England om kriminalitetsbølger m. v. har givet indtryk af. Sammenlignet med 1938 er kriminaliteten i England og Wales steget henved 70 %. Dette tal angives dog at være for højt, da det statistiske materiale for 1938 udenfor London var ufuldkomment. Den reelle stigning anslås derfor kun til henved 50 %.

For London, Glasgow og Liverpool er stigningen henholdsvis 34, 31 og 56 %. For hele England ligger det månedlige antal anmeldte forbrydelser på ca. 40.000. Heraf må London med sine 8 millioner indbyggere bære de ca. 10.000. Af hele Englands knap ½ million forbrydelser i 1946 var der 175 mord og drab, hvoraf 90 % opklaredes. Londons andel i drabene var 33. Førkrigstallet var ca. 25.

Ungdomskriminaliteten var betydelig, væsentligst tyverier og indbrud. 40 % af de i 1946 i London arresterede var under 21 år. Årsagerne findes dels at være varemangelen, krigsvirkningerne og svigtende tilsyn dels den svækkelse af politistyrken, som krigen har medført.

Den efter de statistiske oplysninger givne redegørelse for londonpolitiets arbejde er interessant og instruktiv og tillige præget af optimisme med hensyn til fremtiden.

Pierre Bouzat, professor i strafferet ved universitetet i Rennes, redegør for det arbejde i fredens tjeneste, som l'Association Internationale de Droit Pénal gennem årene har udført og fortsat fremmer. Han gør aktuel status og nævner herunder også professor, dr. jur. *Stephan Hurwitz's* virksomhed i dansk kriminalistforening.

I hæfte 17 (april 1948) belyser dr. *Joseph Dosi*, vicekvæstor og chef for Italiens internationale kriminalpolitibureau, det i Rom for hele Italiens vedkommende reorganiserede arbejde med henblik på bekæmpelsen af den internationale kriminalitet og samarbejdet med andre lande.

Professor *P. Moureau* fra universitetet i Liege skriver om blodtyperne og den værdi blodtypebestemmelserne kan have specielt i relation til det politimæssige arbejde.

I hæftet for maj 1948 (nr. 18) skriver generalsekretær *L. Ducloux* efter et besøg i Stockholm meget fyldigt om det præventive arbejde, der fra kriminalpolitiets side gennem en årrække har været i gang i Danmark, Finland og Sverige. Han belyser især »Polisens tekniska Rådfrågningsbyrå«, som med økonomisk støtte fra de svenske tyveriforsikringsselskaber er etableret og i nøje kontakt med svenske politiorganer gennem nogle år med held har virket i Stockholm, og som nu står for at skulle optage lignende virksomhed i andre svenske byer. Han anbefaler indtrængende andre lande at iværksætte tilsvarende foranstaltninger, der både tjener kriminalitetsforebyggende formål og øger retssikkerheden.

F. v. Magius.

VIIIe CONFÉRENCE INTERNATIONALE POUR L'UNIFICATION
DU DROIT PÉNAL. *Actes de la conférence*, Paris 1949.

I tiden 1927—40 afholdt »Bureau international pour l'unification du droit pénal« syv konferencer; den ottende fandt sted i Bruxelles 10.—11. juli 1947 og behandlede to emner: *dokumentfalsk* og *forbrydelser mod menneskeheden* (»le crime contre l'humanité«). I de nu publicerede akter fylder de forberedende — derunder nationale — rapporter om de to emner ca. 150 sider, forhandlingsreferatet ca. 50 sider. Arbejdets betydning ligger især i det tilvejebragte materiale og de sammenfattende rapporter, mindre i diskussioner og resolutioner. Selvom strafferetlig retsenhed er et meget fjernt mål, kan et sådant materiale være nyttigt for de enkelte landes kriminalister. Det gælder vel især behandlingen af dokumentforbrydelserne, som tillige er et glædeligt tegn på, at man i det internationale kriminalistiske samarbejde også vedligeholder interessen for spørgsmål uden for kriminalpolitikens område. — Diskussionen om forbrydelser mod menneskeheden får næppe større selvstændig betydning ved siden af det arbejde, som udføres gennem De Forenede Nationer, navnlig behandlingen af spørgsmålet om kriminalisering af »genocide« (folkedrab).

Knud Waaben.

REVUE DE SCIENCE CRIMINELLE ET DE DROIT PÉNAL COM-
PARÉ, 1948, No. 3—4 (Paris).

En stor del af dette tidsskrifts indhold er overvejende af interesse for fransk strafferetspleje; hvert hefte, også de to sidste af årgang 1948; rummer fyldige »chroniques«, navnlig oversigter over den nyeste franske doms-praxis og lovgivning. Tidsskriftets afhandlinger er derimod ofte af videre rækkende interesse eller kan i det mindste læses med udbytte som vidnesbyrd om de vilkår og metodiske traditioner, hvorunder de kriminalistiske discipliner arbejder i Frankrig. I hefte 3 afslutter professor *Jean Graven*, Genève, en i det foregående hefte indledet omtale af *strafferetten i Sovjetunionen*, ialt henved 100 sider. Den franske dommer *Maurice Patin* skriver om *sikkerhedsforanstaltningerne*, en oversigt over deres stilling i den moderne strafferet, især i Frankrig, og tillige en opfordring til fortsat individualpræventivt arbejde over for kriminelle særgrupper. Den belgiske dommer *Dautricourt* behandler strafferettens stilling i hvad han kalder *den universelle ordre public*, d. v. s. den repressive side af en verdensomfattende retsorden, hvis konturer forfatteren opridser, og som juristerne opfordres til at vie deres evner og indflydelse. — Det vigtigste bidrag til hefte 4 er *Pierre Gulphe's* afhandling om *medvirkensproblemer i fransk ret* (sondringen mellem »coauteurs« og »complices«). — Den franske dommer *Max Le Roy* er i 1944 blevet doktor på en afhandling, hvis emne han nu kort gør rede for. Han har stillet sig det spørgsmål, om ikke den nyere psykologis resultater kan gøres anvendelige i retsplejen, således at dommerne får sikre midler til at bedømme *vidners evne til at afgive rigtig forklaring* (det forudsættes, at der er tale om vidner, som ønsker at tale sandhed). Uden kendskab til afhandlingen tør man ikke af dette resumé slutte,

at nogen exakt vejledning herom kan formuleres, således som forfatteren hævder.

Knud Waaben.

REVUE INTERNATIONALE DE DROIT PÉNAL, 1948 No. 1—4,
(Paris).

Tidsskriftets 19. årgang domineres af afhandlinger vedrørende *den internationale strafferet*. I hefte 1 findes bidrag af to af dommerne i den internationale militærdomstol i Nürnberg-processen mod de store krigsforbrydere: *Francis Biddle*, U.S.A., der skriver om selve processen, således som den efter hans opfattelse må bedømmes og fremtidig vil blive bedømt, og den franske professor *H. Donnedieu de Vabres*, hvis emne er spørgsmålet om en kodifikation af den internationale strafferet. — I hefte 2 findes en vidtløftig afhandling af *Eugène Aronéanu* om »international interventionskrig til forsvar for menneskehedens interesser«; det er den 2. verdenskrig, der betegnes således, og de fremsatte synspunkter er næppe af større værdi for den retlige forståelse af denne krig eller for det internationale legislative arbejde. — Om repressjonen mod de »små« krigsforbrydere skriver *Pierre Boissier* i hefte 3—4; her gør endvidere professorerne *Graven* og *Bouzat* rede for det samarbejde, som er indledet mellem De Forenede Nationer og en række internationale organisationer (deriblandt »Association Internationale de Droit Pénal«, for hvilken tidsskriftet er organ), med henblik på behandlingen af problemer som forebyggelsen af kriminalitet, behandlingen af lovovertrædere og internationale regler rettet mod forbrydelser mod menneskeheden. — Blandt de øvrige afsnit skal nævnes enkelte, der ikke er forbundet med det enorme kompleks af problemer, som verdenskrigen har påtvunget strafferetten. Den ansete franske kriminalist *Marc Ancel* skriver om den moderne udvikling af *børnedomstole*, *Pierre Jeanneret* om de schweiziske regler vedrørende *behandlingen af børn og unge mennesker* og sir *David Maxwell Fyfe* om *dødsstraffen i England*.

Knud Waaben.

BULLETIN DE LA COMMISSION INTERNATIONALE PÉNALE ET
PÉNITENTIAIRE, vol. XIII, livr. 3—4, Bern 1948.

I det senest udkomne hefte af »Recueil de documents en matière pénale et pénitentiaire«, et dobbeltheft på 240 sider, er især to større afsnit af interesse. C.I.P.P.'s præsident *Sanford Bates* har sammen med syv andre amerikanske kriminalister udarbejdet redegørelser for *kriminalpolitiske hovedspørgsmål i U.S.A.*: prøveløsladelse (*parole*), recidivister, fangeklassifikation, kortvarige frihedsstraffe og erstatninger herfor, observation og anden undersøgelse forud for rettens afgørelse, kvindelige forbrydere etc. Meget nyt indeholder oversigterne ikke, men de viser, hvorledes man i U.S.A. utrætteligt arbejder med sådanne praktiske problemer og stadig søger at give udtryk for erfaringer og arbejdsmål. — Heftet indeholder endvidere et afsnit om *de korte frihedsstraffe*. Emnet blev behandlet på kommissionens møde i 1947 (omtalt i dette tidsskrift ovf. side 73),

og i heftet er nu bl. a. gengivet en af sekretariatet udarbejdet retssammenlignende oversigt samt særskilte rapporter om de korte frihedsstraffe i England, Sverige og Schweiz. Den svenske redegørelse er udarbejdet af øverdirektør *Hardy Göransson* og dr. *Gerhard Simson*. Her understreges stærkt de resultater og forventninger, der i Sverige er knyttet til indførelsen af dagbodssystemet (1931) og af en vid adgang til henstand med erlæggelsen af bøder (1937). Antallet af fuldbyrdede subsidiære frihedsstraffe i 1947 angives at udgøre ca. 3 % af tallene fra begyndelsen af 30'erne.

Af andre afsnit, der har tilknytning til C.I.P.P.'s virksomhed i disse år, kan fremhæves en rapport om behandlingen af *vaneforbrydere*, udarbejdet af professor *José Beleza dos Santos*, Portugal, en redegørelse til De Forenede Nationer angående *kriminalpolitiske spørgsmål der er egnede til international aktion*, og den af kommissionen vedtagne plan for en omfattende undersøgelse af *verdenskrigens indvirkning på kriminaliteten*. Efter denne plan deles undersøgelsen i fire punkter: almindelig statistisk oversigt, indflydelsen på fængselsforholdene (eventuelle nye fangekategorier og forholdsregler etc.), analyse og konklusion.

Programmet for C.I.P.P.'s 12. kongres, i Haag 1950, rummer bl. a. følgende emner for sektionsarbejdet: undersøgelse forud for dommen, fangeundersøgelse og -klassifikation, åbne anstalter, de korte frihedsstraffe, prøveløsladelse, strafferegistre og behandlingen af børn og unge mennesker. Det er et spørgsmål, om ikke dette i sig selv meget værdifulde arbejde ville vinde ved i højere grad at samles om nogle få emner.

Knud Waaben.